

ския договоръ, тия болки нѣмаше да се излѣкуватъ отъ мждритѣ рецепти на благоразумнитѣ комисари, авторитѣ на органическия уставъ. Ние и затова още рѣшихме да отправимъ нѣкоя и друга стрѣла и противъ дѣлото на тия комисари, защото нѣкои знаменити наши приятели очакваха много отъ тѣхното „благоразумие“ и, съ тая надежда, се двоумѣха да се опълчатъ противъ ония членове отъ берлинския договоръ, които бѣха тѣй очевидно онеправдали нашата измжчена областъ.

Такова бѣ тогава гледището напримѣръ и на великия ни доброжелатель, г. Гладстона. По тоя въпросъ азъ, още прѣди да тръгна отъ Пловдивъ за Търново, бѣхъ получилъ отъ него едно писмо, което като интересно и въ други отношения, заслужава да бжде прѣведено и помѣстено тука. Ето това писмо:

Лондонъ, 14 февруари 79.

Господине,

Съ удоволствие получихъ прочувствения и любезенъ адресъ отъ 3 ноември, въ който е подписано между другитѣ и Вашето име, отъ българскитѣ делегати на Пловдивския и Сливенския санджакъ.

Не помислихъ тогава, че това писмо изискваше особенъ отговоръ отъ мене; но подиръ повторно прѣглеждане виждамъ, че то съдържа едно горещо възвание, за да изкажа мнѣнието си относително единъ слухъ, който билъ пуснатъ и споредъ който моитѣ симпатии къмъ българския народъ били изчезнали по причина на безчинства, сторени отъ нѣкои изъ тѣхъ върху мухамеданитѣ.

Тия слухове сж съвършено безосновни и азъ Ви позволявамъ да разгласите това, ако го считате за достатъчно важно да бжде публично оповѣстено.

Всичко, що азъ казахъ по изстѣпленията, сторени отъ българи на турци, се каза по най-публиченъ начинъ. Не виждамъ нужда да го повтарямъ, да го смекчавамъ или отеглювамъ. Но азъ досега не видѣхъ доказателство или презумция, че масата на българския народъ е изобщо свирѣпа; ако и да е вѣрно, както Вашиятъ адресъ откровено го каза, че нѣкои и други — малцина — тѣй сж се покварили отъ